

Άγιος Νεομάρτυς Ηλίας ο Αρδούνης

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Αυτός ο μακάριος ήταν από μία περιοχή του Μωριά, που ονομαζόταν Καλαμάτα, μπαρμπέρης στο επάγγελμα, και επειδή ήταν φρόνιμος και έμπειρος στα πολιτικά πράγματα, τον είχαν όλοι οι προεστοί της περιοχής σε υπόληψη και πάντοτε τον συναναστρέφονταν, παίρνοντας την συμβουλή του. Και μία φορά, διηγούμενοι διάφορες υποθέσεις, ανέφεραν και για τα σκληρά και βαρύτατα χρέη και για τα άλλα μύρια βά-σανα, που δοκίμαζαν οι Χριστιανοί του τότε καιρού της πρώτης αιχμα-λωσίας του Μωριά. Αυτός δε ο ευλογημένος με πολύ πόνο και θλίψη της καρδιάς του αποκρίθηκε προς τους προεστούς, λέγοντας, ότι πρέπει να πασχίζουν με κάθε λογής τρόπο να ελαφρύνουν τους Χριστιανούς από τα βαριά δασύματα, γιατί κινδυνεύουν να αρνηθούν την πίστη τους και να τουρκέψουν. Στο οποίο οι προεστοί τού εναντιώνονταν, λέγοντας πως δεν κινδυνεύουν καθόλου από αυτό οι Χριστιανοί.

Τότε αυτός τους λέει· «Εμέ-να αν μου δώσει τώρα κάποιος ένα φέσι, αλλάζω το φύλο». Ένας από τους προεστούς θέλοντας να χωρατεύσει, έστειλε και του πήρε το φέσι και αυτός αμέσως πήγε στον δικαστή του τόπου και αρνήθηκε την πίστη του. Γι' αυτό έμειναν όλοι οι Χριστιανοί πολύ περίλυποι. Ύστερα όμως από λίγο καιρό ήλθε στον εαυτό του ο πανύμνητος και μετανόησε για εκείνο, που έκανε και αμέσως ανεχώρησε και πήγε στο Άγιο Όρος και εξομολο-γήθηκε με μεγάλη συντριβή την αμαρτία του, και κάνοντας τον πρόποντα Κανόνα και αφού χρίσθηκε με το Άγιο μύρο, έγινε μοναχός ακολουθώντας ενάρετα την Αγγελική πολιτεία

οκτώ χρόνια.

Η συνείδησή του όμως τον κέντριζε πάντοτε θυμίζοντάς του τον λόγο του Κυρίου, που λέει· «Όποιος με αρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους θα τον αρνηθώ και εγώ μπροστά στον Πατέρα μου που βρίσκεται στους ουραμούς». Γι' αυτό είπε τον σκοπό του σε έναν ενάρετο πνευματικό και αυτός τον συμβούλευσε, ότι πρέπει να πάει στην Καλαμάτα και εκεί να ομολογήσει με παρρησία τον Χριστό.

Παίρνοντας λοιπόν ο ευλογημένος την ευχή του Πνευματικού και έχοντας σταθερή την γνώμη του, κίνησε αμέσως και πήγε στην Καλαμάτα και εκεί φανέρωσε στους Πνευματικούς τον σκοπό του. Οι οποίοι τον εμπόδιζαν, φοβούμενοι, μήπως δειλιάσει στο Μαρτύριο. Αλλά αυτός ως στε-ρεός αδάμαντας δεν ψήφισε καθόλου τον φόβο, αλλά, κοινωνώντας τα άχραντα μυστήρια, αμέσως εκφράζεται με τόλμη στο παζάρι γυρίζοντας στα σοκάκια. Και στην αρχή μεν δεν τον γνώρισαν, αφού όμως πέρασε δυο και τρεις φορές από τους καφενέδες τον γνώρισαν οι Τούρκοι και φωνάζοντάς τον του λένε· «Δεν είσαι εσύ ο Μουσταφάς Αρδούνης;». «Ναι», τους λέει με θάρρος, «εγώ είμαι, όχι όμως Μουσταφάς αλλά Ηλίας και Χριστιανός Ορθόδοξος». Και άρχισε να ντροπιάζει πολύ την θρησκεία τους χωρίς να δειλιάσει καθόλου και να κηρύττει τον Χριστό ως Θεό αληθινό.

Εκείνοι δε μόλις τα άκουσαν αυτά, δέρνοντάς τον και σπρώχνοντας τον πήγαν στον δικαστή, μαρτυρώντας ότι αυτός μόνος ζήτησε και έλαβε την πίστη μας και τώρα την ατιμάζει. Και, όταν ρωτήθηκε και από τον δικαστή, ομολόγησε τα ίδια λόγια. Οπότε τον έβαλε στην φυλακή και στα δεσμά, για να σκεφθεί. Και έμεινε εκεί αρκετές ημέρες βασανιζόμενος,

Έπειτα τον έφεραν σε δεύτερη εξέταση και τον ρωτά τί σκέφθηκε; Ο Μάρτυρας αποκρίθηκε· «Τί με ρωτάς, μύρια βασανιστήρια και αν μου κάνετε, δεν είναι δυνατόν να αρνηθώ τον Κύριό μου Ιησού Χριστό και κάνε ό,τι θέλεις σε μένα». Λοιπόν ο δικαστής βλέποντας το αμετάθετο της γνώμης του, αποφάσισε να καεί με χλωρά ξύλα Γι' αυτό τον άρπαξαν οι δήμιοι και τον πήγαιναν στον τόπο της καταδίκης. Στον δρόμο δε ένας από αυτούς χτύπησε τον ευλογημένο με το σπαθί και του κατέβασε την πλάτη. Αλλά ο γενναίος αντί να δειλιάσει, έλαβε περισσότερο θάρρος και χαρά, ψάλλοντας ψαλμούς του Δαβίδ. Όταν έφθασαν εκεί, τον έρριξαν στην πυρκαγιά. Και, ω του θαύματος!, ούτε τα ράσα του, ούτε τα μαλλιά και τα γένεια του κήκαν καθόλου, αλλά τελείωσε η πυρκαγιά, χωρίς να βλαφθεί καθόλου το μαρτυρικό σώμα του.

Και έτσι έλαβε από τον αγνοθέτη Θεό μας τον αμάραντο στέφανο του Μαρτυρίου. Και το απόγευμα εκείνοι, που τον φύλαγαν, είδαν φως ουράνιο, που κατέβηκε και τον περικύκλωσε, ενώ οι Αγαρηνοί βλέποντάς το, έλεγαν ότι, επειδή και η φωτιά δεν τον έκαψε, έστειλε ο Θεός φωτιά από τον ουρανό να τον κάψει.

Έπειτα οι Χριστιανοί με δόσιμο πολλών άσπρων πήραν το Άγιο λείψανο και το ενταφίασαν με τιμές και ευλάβεια στην Εκκλησία. Και τον καιρό της ανακομιδής του Αγίου λειψάνου βγήκε ευωδία μυστηριώδης Γι' αυτό πήραν την Αγία του κά-ρα σε ένα Μοναστήρι εκείνου του τόπου, που ονομάζεται Βουρκάνος και θαυματουργεί έως και σήμερα.

Πήρε δε και η μάμμη του διδασκάλου, του επονομαζόμενου Διονυσίου του Ποδάρου, από την Καλαμάτα (ο οποίος και παρέδωσε αυτό το Μαρτύριο) ένα πλευρό του Αγίου και εκεί που το είχε βαλμένο, είδε μία νύχτα και έλαμψε φως λαμπρότατο προς δόξα του Μάρτυρα και του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Στον οποίον αρμόζει όλη η δόξα, η τιμή και η προσκύνησις μαζί με τον άναρχό του Πατέρα και το Πανάγιο Πνεύμα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, Συναξαριστής τ. Γ, Ιανουάριος-Φεβρουάριος, έκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη Άγιον Όρος, σ. 212-214)